పెళ్ళికూతురు

వేదగిరి రాంబాబు

ఆ గుడి అంతా చాలా హడావుడిగా తయారైంది క్షణాల్లో! ఆడపెళ్లివారు వచ్చేసి గుడిలో ఆ ఉదయమే ఏర్పాటు చేసిన పందిరంతా ఆక్రమించేశారు. అరుగులమీదా, కోనేటిదగ్గరా – ఎక్కడ చూసినా రంగురంగుల చీరలే! అప్పటికప్పుడు ఈ విషయం తెలుసుకొని గుడి బయట ఇద్దరు సోడాల బళ్ళవాళ్ళు వచ్చేశారు.

గుడినానుకునేవున్న పెంకుటింట్లోంచి

పూజారి లక్ష్మీనరసింహాచారి పట్టుపంచె కట్టుకొని, పక్కనున్న గోడతలుపు తీసుకుని గుడిలోకి ప్రవేశించాడు.

ఆ పెంకుటింటి కిటికీలోంచి ఇదంతా గమనిస్తున్న మయూరి నవ్వుకొంది.

ఆ గుడికి కళవచ్చేది ఇలాంటప్పుడే! లేదా దేవుడి ఉత్సవాలు జరిగేప్పుడు! అంతే - మిగతా అన్నివేళలా కళా కాంతులూ, సందడీ లేకుండా వెలతెల బోయినట్లు కనబడుతుంది.

"ఈ గుళ్లో పెళ్ళిచేసుకున్న వాళ్ళందరూ పిల్లాపాపలతోనూ, సిరి సంపదలతోనూ కళకళలాడిపో తుంటారు" అని అందరితో చెబుతుం టాడు తన తండ్రి.

కానీ ఆయనలా ఎందుకు చెప్తారో తనకు తెలుసు. మరికొంతమంది ఆ మాటలకాకర్షింపబడి వారింట జరిగే పెళ్ళిళ్ళవేడుకలు ఆ గుడిలోనే చేయా లని ఆయన ఆశ! ఏదేమైనా ఆ పెళ్ళిళ్ళ వేడుకలు ఈ కిటికీలోనే కూర్చుని కనులారా తిలకించడం తనకూ అలవాటై పోయింది.

పెళ్ళి ఎలా జరుగుతుందో తనిప్పుడు సులభంగా చెప్పేయగలదు. నిజానికి చాలావరకూ ఆ పెళ్ళి మంత్రాలుకూడా తనకి కరతలామలకం అయిపోయాయ్. వాళ్ళు ఒప్పుకోవాలేగాని తను పౌరో హిత్యంకూడా చేసేయగలదు. నవ్వు వచ్చింది మయూరికి.

పెళ్ళికూతురు కాబోలు ఓ మూలగా కూర్చొని స్నేహితురాళ్ళతో కబుర్లు చెబుతోంది. ఆమెవేపు పరీక్షగా చూసింది మయూరి.

ఫరవాలేదు బాగానేవుంది. ధన వంతులమ్మాయిలాగానే కనబడుతోంది. మెరిసిపోయే నగలే చెపుతున్నాయా విషయం! అన్ని నగలుండాలేగాని తనంతకన్నా ఎక్కువగా మెరిసిపో గలదు.

అక్కడ జరిగే పెళ్ళిళ్ళన్నింటి లోనూ పెళ్ళికూతుళ్ళను తనతో పోల్చు కోవడం బాగా అలవాటైపోయింది.

అవును! తనూ ఓ రోజు అలానే పెళ్ళికూతురవుతుంది. తన వివాహం కూడా ఆ గుడిలోనే జరుగుతుంది. వరుడుకూడా మరెవరోకాదు....

ఈశ్వర్!

తనకి ఏడెనిమిదేళ్ళ వయసున్న ప్పుడు మొదటిసారిగా పరిచయమైంది అతనితో.

తనప్పుడు కోనేటిగట్టున చెట్టుకింద బొమ్మలాట ఆడుకుంటోంది. వాళ్ళా వూరికి కొత్తగా వచ్చారప్పుడు. తమ ఇంటికి రెండిళ్ళవతలవున్న మేడలో దిగారు. వాళ్ళ నాన్నకో మోటార్ సైకిలుండేదికూడా!

"ఏయ్! నేనుకూడా ఆడతాను...." అన్నాడతను దగ్గరకొచ్చి నిలబడి.

తనకి వంటరితనం భరింపశక్యం

గాకుండా వుండడంవల్ల వెంటనే అందుకు అంగీకరించింది.

అంతే! ఆరోజునించీ ఇద్దరూ జత. బడికి వెళ్ళడం, రావడం, ఆడుకోవడం_ అన్నీ కలిసే !

అతనూ తన వయసువాడే అయినా తను కూపస్తమండూకంలాంటి ఆ గుడి ఆవరణలోనే పెరగడంచేత అతను చెప్పే విషయాలన్నింటినీ అలా నోరు తెరుచుకుని వింటూండేది. తన అమాయకత్వాన్ని ఆసరాగా తీసుకుని అతను విజృంభించి చెప్పే కొన్ని అబద్ధాలను కూడా నిజమని నమ్మేసేది.

తన దృష్టిలో పెద్ద మొనగాడిలా పెరిగిపోయాడతను. వేసవి శలవుల్లో మధ్యాహ్నమే తమింటికి వచ్చేసేవాడు. ఇద్దరూ కోనేటి గట్టుమీదనించి నడిచి అవతలవొడ్డుకి జేరి అక్కడ అడవిలా పెరిగిపోయిన చెట్లమధ్యనించీ, గుబుర్ల సందునించీ తిరుగుతూ అంతవరకూ తనెన్నడూ వెళ్ళలేకపోయిన కొత్త కొత్త ప్రదేశాల్ని చూస్తుండేవాళ్లు. అలా చెట్ల గుబుర్లలోకెళ్ళడం తనకెంతో భయాన్ని కలిగించేది. కానీ అతను హీరోలాగా తనచెయ్యి పట్టుకొని లాక్కెళ్ళేవాడు.

ఓసారి అలా వెళ్తుంటే ఓ పెద్ద పామెదురైంది.

అంతే! ఇద్దరూ ఒకళ్ళచేతిని మరొకళ్ళు గట్టిగా పట్టుకొని ఒకటే పరుగుతో గుడికి చేరుకున్నారు. ఆ తర్వాత మళ్ళీ ఎప్పుడూ అంతదూరం వెళ్ళలేదు. గుళ్ళోనే ఆడుకొంటుండేవాళ్ళు. గుళ్ళో పెళ్ళిళ్ళు జరుగుతూంటే తామిద్దరికీ ఎంత సరదాగావుండేది!

తను లంగా, జాకెట్లు వేసుకోవడం మొదలుపెట్టాక అదివరకటిలా అతనితో తిరగాలంటే బిడియంగా వుండేది. అమ్మకూడా అదివరకటిలా ఇష్టంవచ్చినట్లు తిరగవద్దని ఆంక్షలు పెట్టింది.

అతనుమాత్రం ప్రతిరోజూ తన కోసం వస్తూండేవాడు. కిటికీ బయటనే నిలబడి కాసేపలా వెళ్ళి ఆడుకుందాం రమ్మని వేధించేవాడు.

తల్లిని బ్రతిమాలి ఇద్దరూ గుడిలోనే అరుగుమీద కూర్చుని ఏవేవో కబుర్లు చెప్పుకునేవాళ్ళు. అతనితో వుంటే అసలు సమయమే తెలిసేదికాదు !

ఓరోజు జరిగిన సంఘటన తనిప్పటికే కాదు ఎప్పటికీ మరచిపోలేదు.

ఆరోజు తన తల్లీ తండ్రీ గుళ్ళో జరుగుతున్న పెళ్ళి హడావిడిలో వున్నారు.

మామూలుగా మిట్టమధ్యాహ్నం తనకోసం అతనొచ్చాడు.

"మీ అమ్మా నాన్నా ఇంట్లో లేరా?" ఆనందంగా అడిగాడు.

"ఊహూఁ.....గుళ్ళో వున్నారు..."

"అలాగైతే మనం కోనేటిదగ్గరకు వెళ్లి ఆడుకుందామా ?"

"అమ్మో! అమ్మ చూస్తే....?"

"ఏం పర్లేదు. అందరూ ఆ పెళ్ళి సందట్లో వున్నారు." రమ్మని బలవంతం చేయసాగాడు.

కాసేపతనితో సరదాగా గడపాలని తనకీవుంది. ఎంతో కాలమైంది, తామిద్దరూ ఆ చెట్ల గుబుర్లలో ఆడుకొని.

ఇద్దరూ పెళ్ళివాళ్ళ మధ్యనించి తప్పించుకొని కోనేటివేపు పరుగెత్త సాగారు. మంగళవాయిద్యాలు మ్రోగడం మొదలైందప్పుడే!

కోనేటి వొడ్డుని కూర్చొని ఇద్దరూ చాలాసేపు పెళ్ళి గురించి కబుర్లు చెప్పుకున్నారు.

హఠాత్తుగా అడిగాడతను.

"మయూరీ! మనంకూడా పెళ్ళిచేసు కుందామా?"

"ఏంటీ పెళ్ళా?"

"ఉత్తుత్తి పెళ్ళేలే...."

"ఛీ! పాడు"

"ఏం?"

"అమ్మో! ఎవరైనా చూస్తే...."

"ఇక్కడికెవరొస్తారనీ? ఎవరూ రారు."

పైకి వద్దనేసిందేకాని నిజానికి తనకీ సరదా కలిగింది. మరుక్షణంలో ఇద్దరూ పెళ్ళికొడుకు, పెళ్ళికూతురుగా మారి పోయారు.

కోనేటి గట్టునే చెట్లగుబుర్లో పెద్ద పెద్ద అరటిఆకుల్ని పరచుకుని ఇద్దరూ కూర్చున్నారెదురెదురుగా.

గుడిలో మంగళసూత్రం కట్టే సమయంలో వాయిద్యాలు పెద్దఎత్తున మారుమ్రోగినయ్.

వెంటనే అతను లేచి అంతకుముందే సిద్ధంగా వుంచుకున్న పసుపుదారం తన మెడలో కట్టేశాడు. ఆ తర్వాత ఎండిపోయిన చెట్ల ఆకుల్ని తలంబ్రాలుగా ఇద్దరూ ఒకరి నెత్తిన మరొకరు పోసుకున్నారు. తన పొట్టి లంగాకి, అతని నిక్కరుకి ఓ తాడు ముడేసుకొని ఇద్దరూ తాము కూర్చున్న స్థలంచుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చెయ్యసాగారు. ఆ సమయంలో తన చిటికెనవేలును పట్టుకోవడం కూడా మరచిపోలేదతను! ఆ తర్వాత అంత వెల్తురులోనూ అతను తనకి అరుంధతి నక్షత్రం చూపించాడు. కనిపించిందని తను తలూపింది....

ఆ పెళ్ళి వుత్తుత్తి బొమ్మల పెళ్ళని తనకి తెలిసినా నిజంగానే తన పెళ్ళి జరుగుతోందన్నట్లు భావన కలుగసాగింది!

"ఇప్పుడు మనిద్దరం మొగుడూ, పెళ్ళాం అయ్యాం కదూ?" అడిగాడీశ్వర్.

తనకి తెలీకుండానే విపరీతమైన సిగ్గేసింది. అప్పట్లో తనకి వివాహమంటే ఏంటో పూర్తిగా తెలీకపోయినా ఆ పవిత్రమైన బంధంలోని అనుభూతి కదిలించివేసింది.

"ఏయ్! మాట్లాడవేం?" ఆప్యాయంగానే రెట్టించాడతను.

"మనం ఇలా చెయ్యడం తప్పు కదూ...."

"ఎలా?"

"ఇలాగే...." ఆ తర్వాత చెప్పలేక పోయింది తను. హఠాత్తుగా అతనంటే ఓ సరికొత్త ఆకర్షణ ప్రారంభమైంది తనలో.

"ఏయ్! అలా మూగదానిలా అయిపోయావేంటి? మాట్లాడవేం?" తనకి దగ్గరగా వచ్చి తాకుతూ అడిగాడతను.

అతని స్పర్శ తనలో వింత అనుభూతిని కలిగిస్తోంది!

తను నెమ్మదిగా తలెత్తి అతని కళ్ళల్లోకి చూసింది. తనవంకే చూస్తున్నాడతను. ఆ చూపుల్లో విద్యుత్ ప్రవహించినట్లయింది సిగ్గుతో తల వాలిపోయింది మధుర స్మృతులు మనసుని కమ్మేసాగాయ్....

అతని కౌగిట్లో నలిగిపోతున్నప్పుడు కాని తిరిగి తనకి బాహ్యప్రపంచం

గుర్తుకు రాలేదు. లేకపోతే ఆ కౌగిలి తమ నెంత దూరం తీసుకెళ్ళేదో! అంత వరకూ కలగాపులగంగా వినబడుతున్న మంగళవాయిద్యాలు ఆగిపోయి తమని పూర్తి స్పృహలోకి తెచ్చాయ్.

"ఏయ్! వదులు...." అంది తను భయంగా అతన్ని వెనక్కి తోసేస్తూ.

ఈశ్వర్ కూడా భయపడిపోయాడు. చటుక్కున తనని వదిలేసి దూరంగా జరిగాడు.

"కోపం వచ్చిందా?" కొన్ని క్షణాల మౌనం తర్వాత అతనే అడిగాడు.

"ఊహూఁ....లేదు....ఇంటికి వెళ్ళిపోదాం" గబగబా బయల్దేరింది తను. వెనకనే అతనూ వచ్చేశాడు.

దారిలో తనేమీ మాట్లాడలేదు. అతనూ మాట్లాడలేదు.

ఆ తర్వాత మూడు నాలుగు రోజులు తామిద్దరూ కలుసుకోనేలేదు. కానీ అతనంటే తనకున్న అభిమానం ఇదివరకటి కన్నా రెట్టింపైందని మాత్రం తను గ్రహించింది!

సరిగ్గా అప్పుడే వాళ్ళ నాన్నగారికి వేరేవూరు ట్రాన్స్ఫరైంది.

వెళ్ళేముందు తనదగ్గరకొచ్చాడీశ్వర్.

అమ్మ వద్దని వారించినా వినకుండా అతని వెనుకే బయల్దేరింది. ఇద్దరూ గుడిలోకొచ్చి కూర్చున్నారు.

"మేం రేపెళ్ళిపోతున్నాం" దిగులుగా అన్నాడతను.

తన కంతకుముందురోజు ఆ విషయం తెలిసినప్పట్నించే మనసంతా అదోలా అయిపోయింది. అతనలా అడిగేసరికి కన్నీళ్ళాపుకోలేకపోయింది.

"మళ్ళీ ఎప్పుడైనా వస్తావా ఇక్కడికి?" బొంగురుబోయిన గొంతుతో, కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అంది.

"పెద్దాడినయ్యాక తప్పకుండా వస్తాను. అప్పుడు మనిద్దరం గుళ్ళో అసలైన పెళ్ళి చేసుకుందాం."

తను చటుక్కున తలెత్తి అతని వేపు చూసింది "నిజంగానా?"

"అవును! మనం పెళ్ళిచేసుకుంటే ఎంతో బావుంటుంది కదూ? అప్పుడు మనం ఇంచక్కా అమ్మా నాన్నగార్లలాగా కలిసేవుండొచ్చు హాయిగా!"

"నువ్వు తప్పకుండా వస్తావా?"

"ఒట్టు...." తన చేతిలో చెయ్యివేసి గిల్లుతూ అన్నాడతను.

అంతే. అతను వెళ్ళిపోయి దాదాపు పదిహేను సంవత్సరాలు కావస్తోంది. ప్రతిరోజూ అతనికోసం ఎదురుచూస్తూనే వుంది.

ఆ తర్వాత గుడిలో ఎన్నో పెళ్ళిళ్ళు చూసింది. ఏ పెళ్ళి చూసినా తన కళ్ళ ముందు మెదిలేది ఆనాటి తమ పెళ్ళి ఆటే!

గుళ్ళో జరిగే ప్రతి పెళ్ళిలోనూ. పెళ్ళికూతురు తనే అయినట్లు, పెళ్ళికొడుకు ఈశ్వర్ అయినట్లు వూహించుకోవడం అలవాటైపోయింది.

"పిలుస్తుంటే పలకవేమే! ఇంక ఆ పెళ్ళి చూడ్డంలో పడితే ఇంట్లో పనే గుర్తుండదు నీకు..." తల్లిమాటలకి వులిక్కిపడి ఆలోచనల్లోంచి బయట పడింది మయూరి.

ఆమెకు తల్లిని చూస్తుంటే అభిమానం, ప్రేమ పెల్లుబికిపై ఒక్కసారిగా! తల్లి అలా తనకెందుకు పని చెబుతుందో తనకి తెలుసు.

తన వయసు పెరిగిపోతుందనీ, తనకి పెళ్ళిచేయలేకపోతున్నామని తల్లిదండ్రుల బాధ. తనూ అలాంటి దిగులుపెట్టుకుంటుందేమోనన్న భయంతో పెళ్ళి చూడనివ్వకుండా ఆ రోజంతా ఏదో పని పురమాయిస్తుంది అమ్మ.

తనకు పెద్దగా చదువు లేదు. గొప్ప అందగత్తె కాదు. తమవాళ్ళకి మంచి కట్నం ఇచ్చే స్తోమతు కూడా లేదు. తన వివాహం ఎలా అవుతుంది ?

ఒకవేళ ఎప్పటికైనా తనకి వివాహం జరిగితే ఈశ్వర్‌తోనే జరుగుతుంది. అతను తనకిచ్చిన మాట నిలబెట్టుకోవడానికి ఏనాటికైనా తప్పకుండా వస్తాడని ఆశ వుంది. ఆ ఆశే తనకి బ్రతుకుమీద కోరిక కలిగిస్తోంది.

గుళ్ళో మంగళవాయిద్యాలు పెద్దపెట్టున మారుమ్రోగుతున్నాయ్. వధువు మెడలో తాళి కడుతున్నాడు పెళ్ళికొడుకు.

మయూరి నెమ్మదిగా అక్కడినుంచి లేచి, పెళ్ళి తన పెట్టె తెరిచి – అందులో భద్రంగా దాచుకున్న సన్నని పసుపు దారం పైకి తీసి చూసుకొంది.

అది ఆనాడు ఈశ్వర్ తన మెడలో కట్టిన తాళి !

తనివితీరగా ఓసారి మెళ్ళో వేసుకుని చూసుకొని....దాన్ని భద్రంగా మళ్ళీ పెట్లో దాచి వంటింటివేపు నడిచిందామె.

'ఎప్పటికైనా ఈశ్వర్ తనకోసం వస్తాడు. తనకప్పుడే పెళ్ళవుతుంది !' ఆశగా అనుకొంది.

నిజానికి గుళ్ళో జరుగుతున్న పెళ్ళిలోని వరుడు తన ఈశ్వరేననీ – అతను ఆనాటి స్మృతుల్నీ, పెళ్ళినీ పిల్లలాటలాగానే మరచిపోయాడనీ – ఇప్పుడతను పెళ్ళిచేసుకుంటున్న అమ్మాయివల్ల తన అంతస్థు మరింత పెరిగినట్లు భావిస్తున్నాడనీ – ఆమెకి తెలీదు. ఊహించలేదు కూడాను! ఆమెపాలిట శాపమో, వరమో గాని మానసికంగానే కాకుండా, శారీరకంగాకూడా అతన్లో వచ్చిన విపరీతమైన మార్పు ఆమె కతన్ని గుర్తించే అవకాశం కలుగనీయలేదు. అతను గుర్తుకొచ్చినప్పుడల్లా అతని సరసన పెళ్ళికూతురుగా వూహించుకొని సిగ్గుపడిపోవడమే ఆమెకు తెలుసు.